

Terezie Sverdlinová, ředitelka marketingu Nadace Terezy Maxové dětem

Těšíme se, až nebudeme muset existovat

Podle statistiky ministerstva vnitra končí padesát procent dětí z domovů ve vězení. Lze to změnit?

Podporujeme dlouhodobou práci s dětmi z dětských domovů, neboť pokud se s nimi začne pracovat těsně před odchodem z domova, je pozdě. Za poslední rok si děti nevybudují důvěru a vazby, které jsou zapotřebí, aby obstály v samostatném životě. Proto se v rámci našeho třetího pilíře zaměřujeme na podporu dlouhodobé práce s dětmi, již například od šesti let jejich věku, protože v průběhu dlouhodobého trvání projektu se mezi dospělým a dítětem vytvoří mechanismus oboustranné důvěry. Když pak dítě odejde z domova a potýká se s nějakým problémem, má za kým jít a s kým ho řešit.

Proč je číslo tak vysoké?

Kvůli mnoha faktorům. Když dítě nemá dostatek pozornosti, nevyrůstá s pocitem bezpečí, citu a zájemem, je jeho odchod z ústavu velkou výzvou. Zavírá se za ním skleněný ochranný krunýř, který mu ústav poskytoval a ono zůstává venku samo, tápe a je jednou z nejzranitelnějších skupin obyvatel.

Jak k tomu přispívají ústavy?

Pokud mají děti v ústavech nějaký problém, vždy je za ně někdo vyřeší. Neznají reálný život za branami ústavů, jeho nástrahy, výhody i nevýhody. Jsou také neustále dotovány

TEREZIE SVERDLINOVÁ.

Foto: archiv nadace

tím, co potřebují, z hlediska materiálních věcí. A když vyjdou ven, najednou nevědí co se sebou, jsou na všechno samy a je velmi jednoduché spadnout do nějakého většího problému.

Není pro vás trochu zklamáním, že četné umísťování dětí do ústavů a dětských domovů pokračuje i devatenáct let po roce 1989? Nejdou změny příliš pomalu?

Když se podíváme na okolní země, investovaly do podobných změn kolem patnácti dvaceti let úsilí. Třeba ve Velké Británii před třiceti lety byla situace s dětmi v ústa-

vech podobná, jako je dnes u nás.

K zásadní změně bude zřejmě důležité změnit způsob uvážování sociálních pracovníků, které rozhodují o tom, zda dítě odebrat či neodebrat a které to dělají rutinně...

Ono to není jenom o rutině. Je jich drasticky málo. A když došlo v resortu práce a sociálních věcí k redukci míst, sociální pracovníci tím byly postiženy daleko nejvíc. Takže dneska, pokud mají v určitých lokalitách v průměru jeden případ na den, k té rutině sklouzávají již z časových důvodů. Protože na individuální

přístup už není prostor.

Ostatní neziskové organizace často tvrdí, že sehnat peníze na děti z domovů je to nejjednodušší. Opravdu se vám peníze shánějí tak snadno?

Pravdou je, že pro děti z dětských domovů jdou finance sehnat relativně lépe než na projekty spojené s prevencí a náhradní rodinnou péčí. Často slycháme reakce: „Nechci podporovat sociálně slabou rodinu, chci podpořit opuštěné dítě, které nemá rodinu a je v domově.“ Samozřejmě to není snadné, nadace by potřebovala daleko víc financí, protože stále máme mnoho kvalitních žádostí o podporu, které musíme odmítnout pro nedostatek peněz. Důraz dárců na podporu dětí v ústavech je daný i tím, že když nadace vznikla před dvanácti lety, byla velmi silně spojena s dětmi z kojeneckých ústavů a dětských domovů.

Co vůbec Terezu Maxovou jako úspěšnou modelku k založení nadace vedlo?

Tereza dlouhodobě podporovala různé organizace, ale mnohokrát jí chyběla zpětná vazba a konkrétnost. A tak si jednou řekla: „Já do toho kojenáčku zajdu sama a podívám se, co potřebují.“ A právě na konkrétnosti je naše činnost postavená. (dal)

Celý rozhovor najdete na www.denik.cz/ntmd

INFO.....